

Pieseň: Vyzývanie Ducha Svätého

Modlitba k Duchu Svätému

Duchu Svätý,
prosím Ťa o dar Múdrosti, aby som Teba a Tvoju dokonalosť lepšie poznal,
o dar Rozumu, aby som lepšie chápal tajomstvá svätej viery,
o dar Poznania, aby som sa v živote riadil prikázaniami tejto viery,
o dar Rady, aby som vždy vo všetkom hľadal radu u Teba a vždy ju nachádzal,
o dar Sily, aby ma žiaden strach ani ľudské ohľady od Teba neodvrátili,
o dar Nábožnosti, aby som vždy slúžil Tvojmu majestátu so synovskou láskou,
o dar Bázne voči Bohu, aby som sa bál hriechu, ktorý Teba, ó Bože, uráža. Amen.

Pieseň:

Sedem posledných slov na kríži

Sme v pôstnom období, ktoré by nás malo nastaviť a naladiť na prežívanie najväčšieho kresťanského sviatku, teda Veľkej Noci. K tomuto obdobiu neodmysliteľne patrí aj väčšie ponorenie sa do príbehu Ježišovho utrpenia. Preto preberáme článok Tomáša Hupku, ktorý bol uverejnený v roku 2008 v časopise .týždeň. Je to náročnejšie čítanie, ale môže poslúžiť ako dobrá meditácia.

Sedem posledných slov na kríži

Božie slovo zaznieva do ticha. Ako kresťania veríme, že všetko existuje a je udržované týmto slovom, ktoré tu je od počiatku. Vyvrcholením drámy kríža sú slova na kríži. V nich je zakorenená naša viera, že slová nás presahujú a že sa dotýkajú konečného cieľa. Naše slová môžu byť neprimerané a len letmo sa dotýkať tajomstva, ale nie sú prázdne. Tých sedem slov nás vyzýva, aby sme verili, že na slovách záleží. Každý, kto kladie dôraz na svoje slová a uchováva ich zmysel, nám môže napomôcť počúvať slovo, ktoré je životom a svetlom pre všetkých ľudí. V týchto siedmych slovách sme svedkami posledného zápasu medzi slovami a tichom, zmyslom a nezmyselnosťou. To, čo nás môže tešiť, je skutočnosť, že tento boj už bol vybojovaný.

Pieseň: Podľa výberu

.Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia...

Odpustenie predchádza rany, ukrižovanie i smrť. Odpustenie je vždy prvé. Pred tým než zhrešíme, je nám odpustené. Nemusíme si to zaslúžiť, nemusíme sa ospravedlňovať. Odpustenie je tu, čaká na nás. Boh berie vážne to, čo robíme a nezabúda na to, že sme ukrižovali jeho syna. No tento kríž sa skrze odpustenie stal stromom života. Boh nás pozýva k tomu, aby sme jedli z tohto stromu. Vďaka odpusteniu, ktoré nám dáva, sme schopní si pripomínať utrpenie a bolesť (počas Veľkej noci), ktoré sme mu spôsobili. Ak sa otvoríme odpusteniu, ktoré nám ponúka, tak nás premení. Naozaj, naše hriechy skrze odpustenie sa môžu stať našou cestou k Bohu. Žiadna z chýb nie je slepou uličkou. Hriech Adama a Evy sa označuje ako „šťastná vina“, pretože viedla ku Kristovmu príchodu. Keď hrešíme, dopúšťame sa skutkov, ktoré sú samé o sebe neplodné a absurdné a podrývajú zmysel nášho života. Boh ich však prijíma. Jeho odpustenie pretvára náš život na zmysluplný príbeh, ktorý ústi do šťastia.

Chvilka ticha..

Otče náš, ...

.Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.

Večnosť nie je to, čo nastane na konci časov. Vždy, keď milujeme a odpúšťame, robíme prvý krok do večnosti. A to je dôvod, prečo byť plný radosti. Ježiš nám sľúbil, že dosiahneme šťastie a my ho dosiahneme. Ľudia sú stvorení, aby boli šťastní a žiadna moc im to nesmie prekaziť. Byť šťastný znamená byť živý. A Ježiš nám sľubuje, že budeme s ním v raji. Jediné, čo musíme pre to urobiť, je

priať život ako dar, ktorý nám ponúka. Boh nás pozýva do svojho domu, kde dosiahneme šťastie. Boh v nás našiel záľúbenie. Akoby hovoril každému: „je úžasné, že existuješ“. Môžeme byť v jeho blízkosti so všetkými slabosťami a zlyhaniami. Napriek tomu, Boh má radosť z našej existencie a sľubuje nám raj. Ako môže Cirkev hovoriť o morálke, ak nevie ľuďom sprostredkovať základnú skutočnosť: že Boh ich miluje napriek ich hriechu a hoci sa hriechom vzdialili z jeho blízkosti, on ich neopustil, miluje ich a bez výčítok im ponúka svoju lásku... Byť šťastní, znamená zdieľať Božie záľúbenie v ľuďoch. Šťastie preto nevylučuje smútok. Opakom šťastia nie je smútok ale kamenné srdce. Smútok otvára naše srdce, aby v ňom bol priestor, v ktorom môže zaznieť Božia radosť. Ak chceme byť šťastní, musíme otvoriť svoje srdce a riskovať zranenie...

Chvil' a ticha ...

Pieseň: Boh je láska ...

.Žena, hľa, tvoj syn! Hľa, tvoja matka!

Judáš ho predal, Peter zaprel a väčšina učeníkov sa rozprchla. Jeho spoločenstvá sa rozpadli. V tom najťažšom okamihu však toto spoločenstvo povstáva k životu. Svojej matke dáva za syna svojho najbližšieho priateľa a svojmu milovanému učeníkovi dáva matku. Nie je to akékoľvek spoločenstvo, je to naše spoločenstvo. Je to zrod Cirkvi. Byť kresťanom znamená pochopiť, že pri kríži sa zrodila naša rodina, všetci sme bratmi a sestrami. Každý z nás je priťahovaný ku Kristovi inou láskou. Často nedokážeme poznať Boha v láske tých druhých. Ale tam pri kríži sme všetci rodina. Našou úlohou je objasniť sa, cez všetky hranice nepriateľstva, ktoré ľudí rozdeľujú. Kresťanská rodina nás vedie za tieto hranice, odpútava nás od nás samých, aby sme objavili našich bratov a sestry, ktorí sú našimi príbuznými. Sme povolaní k tomu, aby sme našli domov v priateľstve samotného Boha a Boha vo všetkých našich priateľstvách.

Chvil' a ticha ...

Velebí moja duša Pána, ...

.Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

V tomto zlomovom okamihu sú to slová plné beznádeje. Je to výkrik plný bolesti a samoty. Tieto slová sú naozaj prejavom jeho skúsenosti, dokonca aj neprítomnosť Boha (zdanlivá) je jej súčasťou. Niekedy musíme s ľuďmi zdieľať ich utrpenie, ktoré sa javí ako zbytočné, nezmyselné a bezdôvodné. Podobnými chvíľami môžeme prechádzať aj my. Všetky zbožné slová, ktoré nám prichádzajú na myseľ, znejú horšie než ticho. Môžeme urobiť len jednu vec, byť tu a veriť, že Boh je tu tiež. Každý z nás môže prežiť chvíle, kedy nie je žiadne prečo alebo preto... Vtedy si spomeňme, že Ježiš na kríži povedal slová plné bolesti a utrpenia. A tak, keď nenachádzame slová, alebo keď už nedokážeme kričať, môžeme použiť tie jeho...

Chvil' a ticha ...

Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

Slova môjho náreku sú ďaleko od toho, kto by ma zachránil.

Bože môj, volám vo dne, a nečuješ;

volám v noci, a nenachádzam pokoja.

A predsa ty si svätý

ty tróniš na chválach Izraela.

V teba dúfali naši otcovia,

dúfali a vyslobodil si ich.

K tebe volali a boli spasení,

V teba dúfali a zahanbení neboli.

No ja som červ, a nie človek,

ľuďom som na posmech a davu na opovrhnutie.

Vysmievajú sa mi všetci, čo ma vidia,

vykrúcajú ústa a potriasajú hlavou.

„Úfal v Pána, nech ho vyslobodí,

nech ho zachráni, ak ho má rád.“
Ved' ty si ma vyviedol z lona {
a na prsiach matky si mi dal spočinúť.
Od samého zrodu som odkázaný na teba.
Ty si môj Boh, odkedy ma mať povila.
Nevzd'áľuj sa odo mňa, {+}
lebo sa blíži ku mne nešťastie
a nieto, kto by mi pomohol.

.Žízňim

Vzťah Boha k stvoreniu charakterizuje dar. Pretože byť stvorený znamená dostať dar života a zároveň prijať tento dar. Boh túži po tom, aby sme boli jeho priateľmi a priateľstvo predpokladá rovnosť. Boh nás preto pozýva k priateľstvu s ním a túži po tom, čo mu môžeme ponúknuť, no predovšetkým túži po nás. Božia láska nie je vypočítavá ani podmieňujúca. Boh k nám prichádza ešte pred tým, než sa k nemu vôbec obrátíme. Boh túži po našej láske. Je veľmi bolestivé zistiť, že túžime po niekom, kto nám našu lásku neopätuje. Sme zraniteľní, keď si priznáme, že milujeme viac než sme milovaní a v okamihu, kedy odkryjeme svoju túžbu, vystavujeme sa možnosti odmietnutia a poníženia. Väčšina ľudí si myslí, že náboženstvo nás núti spútať svoje túžby. To však nie je tradičné učenie cirkvi. Naopak, cirkev nás vedie k tomu, aby sme prehľbili svoju túžbu, dotkli sa hladu, ktorý sa v nás skrýva a aby sme túto túžbu pretvorili, spoznaním jej konečného cieľa... Len vtedy dosiahneme naplnenie...

Chvíľ'a ticha ...

Pieseň: Nech tvoj Duch preteká

.Je dokonané..

Všetci snívame o dokonalejšej láske, láske, ktorá je bezvýhradná a úplná. No veľa ľudí sa zriekne tejto lásky. Ježiš nás však vyzýva, aby sme ju hľadali. Ježiš túži po našej láske a prijíma to, čo mu ponúkame. Dokonalosť lásky je vtedy, keď druhých prijímame takých, akí sú, možno nie sú takí, ako sme si vysnili... Ale pokiaľ ich prijímame s vd'áčnosťou, naša láska bude rásť k dokonalosti. Dokonalá láska je možná a vidíme ju na kríži. Ak milujeme, potom si dokonalá Božia láska našla príbytok v našich krehkých láskach, ktoré sú nedokonalé a plné chýb. Začal si milovať? Potom Boh v tebe začal prebývať. Každý človek je stvorený pre lásku a hodný lásky...

Chvíľ'a ticha ...

Pieseň: Moja múdrosť a moja nádej, moja pieseň je Pán

.Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha

Ježiš všetko vracia Bohu, odovzdáva nás všetkým, aj s našimi obavami a nádejami, späť do Božích rúk. Je to zvrchovaný akt dôvery. Keď Ježiš zomrel, slnko a mesiac zahalila tma, hroby sa otvorili a mŕtvi z nich vyšli. To je koniec, ktorý predpovedali proroci. To najhoršie, čo sme si kedy dokázali predstaviť, je teda už za nami. Svet sa zrútil a prišla Veľkonočná nedeľa. Ježiš nás vyzýva, aby sme sa nebáli. Všetko, čoho sa desíme, sa už na Veľký piatok stalo, bol to deň, kedy starý svet skončil a nový začal. Sme stvorení, aby sme spočinuli v Bohu a aby Boh spočinul v nás.

Chvíľ'a ticha ...

I povedal som: V polovici svojho života *
musím odísť k bránam podsvetia;
ukrátený som o zvyšok mojich rokov. *
Povedal som: Nebudem vidieť Pána, Boha, v krajine žijúcich,
už neuzriem človeka *
uprostred obyvateľov zeme.
Strhli môj telesný príbytok a odniesli ďaleko odo mňa *

ako pastiersky stan;
ako tkáč si do priadol môj život, †
odstrihuješ ma z osnovy. *
Od rána k večeru si so mnou skoncoval.
Prosil som o pomoc až do rána. †
Rozdrvil mi kosti ako lev; *
od rána k večeru si so mnou skoncoval.
Pištím ako malá lastovička, *
ako holubica nariekam;
oči mi slabnú *
od toho, čo pozerám k výšinám.
Ale ty si vyrval môj život z priepasti záhuby, *
všetky moje hriechy si za svoj chrbát zahodil.
Lebo podsvetie ťa nebude velebiť, †
ani smrť ťa chváliť nebude, *
nebudú očakávať tvoju vernosť tí, čo zostupujú do hrobu.
Živý, len živý ťa bude velebiť ako ja dnes; *
otec bude synom hovoriť o tvojej vernosti.
Pane, zachráň ma †
a za sprievodu citary budeme spievať po všetky dni svojho života *
v dome Pánovom.

Pieseň k Duchu Svätému: Dotkni sa mojich očí Pane,

Zasvätenie sa Duchu Svätému /misijné modlitby/

Modlitba na jubilejný rok 2025

Otče na nebesiach, vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi, našom bratovi, si nám daroval vieru a skrze Ducha Svätého si do našich srdc vliat lásku. Daj nech viera a láska prebudia v nás blaženú nádej na príchod tvojho kráľovstva.

Nech nás tvoja milosť premení na starostlivých pestovateľov semien evanjelia, ktoré zúrodnia ľudstvo a vesmír v dôvernom očakávaní nového neba a novej zeme, keď sa po porážke zlých mocností navždy zjaví tvoja sláva.

Nech milosť tohto jubilea oživí v nás pútnikoch nádeje túžbu po nebeských dobrách a vyleje na celý na celý svet radosť a pokoj nášho Vykupiteľa.

Tebe, svätý Bože, nech je vo večnosti chvála a sláva na veky vekov. Amen.

Modlime sa na úmysel sv. Otca Františka ...

Posolstvo Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie 2025 *Kráčajme spoločne v nádeji*

Drahí bratia a sestry!

S kajúcnym znamením popola na čele začíname s vierou a nádejou každoročné putovanie Pôstnym obdobím. Cirkev, matka a učiteľka, nás pozýva, aby sme pripravili svoje srdcia a otvorili sa Božej milosti, a tak mohli s veľkou radosťou sláviť veľkonočné víťazstvo Krista Pána nad hriechom a smrťou, v duchu zvolania sv. Pavla: „*Smrť pohltilo víťazstvo. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kdeže je tvoj osten?*“ (1Kor 15, 54 – 55). Ježiš Kristus, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, je totiž stredobodom našej viery a zárukou našej nádeje na veľké Otcovo prisľúbenie, ktoré sa už naplnilo v ňom, jeho milovanom Synovi: večný život (porov. Jn 10, 28; 17, 3).¹

V tomto Pôstnom období, obohatenom milosťou jubilejného roka, by som vám chcel ponúknuť niekoľko úvah o tom, čo znamená *kráčať spoločne v nádeji* a objavovať výzvy na obrátenie, ktoré

Božie milosrdenstvo adresuje nám všetkým, tak jednotlivcom, ako aj spoločnostvám.

Predovšetkým *kráčanie*. Jubilejné motto „Pútnici nádeje“ nám pripomína dlhú cestu izraelského ľudu do zasľúbenej zeme, o ktorej rozpráva *Kniha Exodus*: ťažkú cestu z otroctva do slobody, ktorú si želá a vedie Pán, ktorý miluje svoj ľud a je mu vždy verný. A nemôžeme si pripomínať biblický exodus bez toho, aby sme nemysleli na mnohých bratov a sestry, ktorí dnes utekajú zo situácií biedy a násilia a idú hľadať pre seba a svojich blízkych lepší život. Tu vzniká prvá výzva na obrátenie, pretože všetci sme pútnikmi života, no každý z nás sa môže pýtať sám seba: Ako sa ma dotýka tento stav? Som naozaj na ceste alebo som skôr paralyzovaný, statický, ustrašený a bez nádeje, či uvelebený vo svojej pohodlnej zóne? Hľadám cesty oslobodenia zo situácií hriechu a nedostatku dôstojnosti? Dobrým pôstnym cvičením by bolo konfrontovať sa s konkrétnou realitou nejakého migranta alebo pútnika a nechať sa do nej vtiahnuť, aby sme objavili, čo od nás Boh žiada, aby sme boli lepšími pútnikmi do Otcovho domu. To je pre pútnika dobrá „skúška“.

Po druhé, túto cestu konáme *spoločne*. Kráčať spoločne, byť synodálna, to je povolanie Cirkvi.² Kresťania sú povolaní putovať spoločne, nikdy nie ako osamelí pútnici. Duch Svätý nás nabáda, aby sme vychádzali zo seba, aby sme išli k Bohu a k našim bratom a sestrám, a nikdy sa neuzatvárali do seba.³ Kráčať spoločne znamená byť tkáčmi jednoty, vychádzajúc z našej spoločnej dôstojnosti Božích detí (porov. *Gal 3, 26 – 28*); znamená to kráčať bok po boku bez toho, aby sme šliapali po druhom alebo sa povyšovali; bez toho, aby sme prechovávali závisť či pokrytectvo; bez toho, aby sme dopustili, že niekto zaostane alebo sa bude cítiť vylúčený. Poďme tým istým smerom, k tomu istému cieľu, počúvajte sa navzájom s láskou a trpezlivosťou.

V tomto Pôstnom období nás Boh žiada, aby sme si overili, či sme v našich životoch, našich rodinách, na miestach, kde pracujeme, vo farských alebo rehoľných spoločnostiach schopní kráčať s druhými, počúvať ich, prekonať pokušenie zakoreniť sa v našom sebeckve a starať sa len o svoje vlastné potreby. Pýtajme sa sami seba pred Pánom, či sme schopní spolupracovať ako biskupi, kňazi, zasvätené osoby a laici v službe Božiemu kráľovstvu; či máme ústretový postoj a prejavujeme ho konkrétnymi gestami voči tým, ktorí prichádzajú do našej blízkosti i tým, ktorí sú ďaleko; či dávame ľuďom pocítiť, že sú súčasťou nášho spoločenstva, alebo ich držíme na okraji.⁴ Toto je druhá výzva: obrátenie k synodalite.

Po tretie, vydajme sa na túto cestu spoločne *v nádeji* na prisľúbenie. *Nádej, ktorá nezahanbuje* (porov. *Rim 5, 5*), ústredné posolstvo jubilea,⁵ nech je pre nás horizontom pôstnej cesty k veľkonočnému víťazstvu. Ako nás učí Benedikt XVI. v encyklike *Spe salvi*, „ľudské bytie potrebuje nepodmienenú lásku. Potrebuje istotu, ktorá mu hovorí: ‚Ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi‘ (*Rim 8, 38 – 39*)“.⁶ Ježiš, naša láska a naša nádej, je vzkriesený,⁷ žije a slávne kraľuje. Smrť sa premenila na víťazstvo a v tom spočíva viera a silná nádej kresťanov: v Kristovom vzkriesení!

Tu je tretia výzva na obrátenie: výzva k nádeji, k dôvere v Boha a v jeho veľké prisľúbenie, večný život. Musíme si položiť otázky: Som presvedčený o tom, že mi Boh odpúšťa hriechy? Alebo sa správam tak, akoby som sa mohol zachrániť sám? Usilujem sa o spásu a prosím o Božiu pomoc, aby som ju získal? Prežívam konkrétne nádej, ktorá mi pomáha čítať udalosti dejín a podnecuje ma k angažovanosti za spravodlivosť, bratstvo, starostlivosť o spoločný dom, zato, aby nik nezaostal?

Sestry a bratia, vďaka Božej láske v Ježišovi Kristovi ostávame v nádeji, ktorá nás nezahanbí (porov. *Rim 5, 5*). Nádej je „kotva duše“, bezpečná a pevná.⁸ V nádeji Cirkev prosí, aby „*boli všetci ľudia spasení*“ (*1Tim 2, 4*), a teší sa, že bude v nebeskej sláve zjednotená s Kristom, svojím Ženíchom. Svätá Terézia od Ježiša to vyjadrila takto: „Dúfaj, duša moja, dúfaj. Nepoznáš dňa, ani hodiny. Starostlivo bdej, všetko prebehne v jednom okamihu, hoci tvoja netrpezlivosť môže urobiť neistým to, čo je isté, a veľmi krátky čas dlhým“ (*Výkriky duše k Bohu, 15, 3*).⁹

Nech sa Panna Mária, Matka nádeje, prihovára za nás a sprevádza nás na našej pôstnej ceste.

V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne 6. februára 2025, na spomienku sv. Pavla Mikiho a spoločníkov, mučeníkov. František

Prajem požehnaný a Božou milosťou naplnený čas pokánia, čas premeny, čas Veľkého Pôstu!